

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/43/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200618
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014200618.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: U. W., nar. X. H. XXXX, v meste W. Gruzínsko, gruzínskej štátnej príslušnosti, gruzínskej národnosti, kresťanského - pravoslávneho vierovyznania, ženatý, bez dokladov totožnosti, posledný trvalý pobyt v zahraničí v meste O., toho času v Pobytovom tábore v Opatovskej Novej Vsi, Slovenská republika (ďalej len „SR“), právne zastúpeného JUDr. Martinom Čemanom, so sídlom Letná 45, Spišská Nová Ves, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-506-24/PO-Ž-2013 zo dňa 11. apríla 2014, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/22/2014-34 zo dňa 22. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/22/2014-34 zo dňa 22. augusta 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad (ďalej len odporca) rozhodnutím ČAS: MU-506-24/PO-Ž-2013 zo dňa 11. apríla 2014 v zmysle § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľovi azyl neudelil a neposkytol mu podľa ustanovení § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona ani doplnkovú ochranu. V odôvodnení svojho rozhodnutia opísal dôvody, pre ktoré navrhovateľ požiadal o azyl - najmä neznášanlivosť obyvateľov Južného Osetska a Gruzínska, ktorú pozoroval najmä po svadbe so ženou osetínskej národnosti. Dňa 11. júla 2008 bol fyzicky napadnutý osobami osetínskej národnosti, keď odchádzal od manželky. Pobodali ho nožom.

Navrhovateľ nemocnicu opustil na radu zdravotnej sestry, z dôvodu ohrozenia jeho bezpečnosti. Po tejto udalosti sa musel s manželkou presťahovať do Tbilisi, pretože ich (jeho a manželku) začali ľudia z obce U. slovné, neskôr aj fyzicky napádať, aby obec opustili. V Tbilisi navrhovateľ ohlásil napadnutie polícií, kde mu povedali, že incident sa odohral mimo gruzínskej jurisdikcie. Jeho manželka sa obrátila na políciu v Tshkinvali, odkiaľ nedostala žiadnu odpoveď. Od incidentu v roku 2008 sa navrhovateľ viac do osobného kontaktu s útočníkmi nedostal. S rodinou žili bez akýchkoľvek problémov v meste Tbilisi. Prostredníctvom sms správ sa im vyhrážali, a preto sa rozhodli dňa 28. októbra 2012 vycestovať z krajiny pôvodu. Počas pobytu vo Švédsku boli navrhovateľovi doručené 3 a počas pobytu na Slovensku 1 výhražná sms správa. Dve osoby sa vyhrážali smrťou jemu aj jeho rodine. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obával o svoj život a život svojej rodiny.

V napadnutom rozhodnutí odporca uviedol, že iné dôvody navrhovateľ neuviedol, a že všetky skutočnosti boli počas konania objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené v súlade so spoločným stanoviskom Európskej únie o harmonizovanom prístupe k pojmu „utečenec“ zo dňa 4. marca 1996.

Odporca v rozhodnutí uviedol aj aktuálne informácie o všeobecnej nepriaznivej situácii v Gruzínsku, ktoré zaistil za účelom posúdenia tvrdení navrhovateľa, a ktorého zdroj uvádza v rozhodnutí a to informácie z analýz Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR zo dňa 28. februára 2014 a výročnú správu Ministerstva zahraničných vecí USA o dodržiavaní ľudských práv za rok 2013. Ďalej citoval ustanovenia Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a príslušné ustanovenia Správneho poriadku a zákona o azyle.

Odporca nepovažoval tvrdenie navrhovateľa o prenasledovaní neštátnymi aktérmi (ľuďmi osetínskej národnosti) za dôvodné z dôvodu, že to nevylučuje skutočnosť, že by mu štát svojimi orgánmi nebol schopný, príp. ochotný poskytnúť účinnú ochranu na svojom území, kde sa vzťahuje jeho jurisdikcia, kde navrhovateľ od roku 2008 spoločne aj s rodinou žil.

Podľa názoru odporcu, ak by k spomínanému incidentu došlo, tak navrhovateľ využil možnosť vnútorného presídlenia, tzv. interného azylu a 4 roky pred vycestovaním žil v bezpečí. Dodal, ak by v Gruzínsku navrhovateľ čelil nejakej forme prenasledovania, krajinu pôvodu by opustil skôr.

Právnu zástupkyňou navrhovateľa predložené prepisy sms správ odporca vyhodnotil ako nedostačujúce dôkazné prostriedky na preukázanie prenasledovania jeho osoby z dôvodu, že sa navrhovateľ nesnažil využiť všetky dostupné možnosti riešenia svojho problému v krajine pôvodu, a že od roku 2008 nemal s útočníkmi žiadne osobné problémy.

Podľa informácií o krajine pôvodu odporca vyvodil záver, že na území Južného Osetska ani Gruzínska neprebíha žiadny vojenský konflikt. Medzi inými odporca uviedol, že na hraniciach medzi Južným Osetskom a Gruzínskom, v súčasnosti už stojí takmer 40 kilometrový plot, rozdeľujúci tieto krajiny a tým pádom, obyvatelia Južného Osetska a Gruzínska nemôžu svojvoľne prechádzať hranicou. Odporca rovnako poukázal aj na to, že z dôvodu stráženia časti územia Gruzínska gruzínskymi pohraničiarimi, by bolo len veľmi ťažké sa dostať útočníkom z roku 2008 z Južného Osetska do Gruzínska.

Na základe týchto skutočností mal odporca za to, že u navrhovateľa neboli preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania, teda dôvody nie sú dostačujúce z hľadiska udelenia azylu na území SR.

V súhrne uvedeného potom odporca posúdil možnosť poskytnúť doplnkovú ochranu a dospel k záveru, že v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu možno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by mohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Ako uviedol, navrhovateľ nespĺňa podmienky poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny, pretože na území SR nemá žiadnu rodinu s poskytnutou doplnkovou ochranou. Navrhovateľ nemal problémy so žiadnymi štátnymi orgánmi, bezpečnostnými, či inými zložkami štátu, nebol nikdy trestne stíhaný ani väznený. Mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest navrhovateľovi nehrozí. Odporca vychádzal zo skutočností, že gruzínske zákony zaručujú svojim občanom slobodu pohybu na území krajiny, cestovania do zahraničia, emigrácie a repatriácie. Gruzínska vláda spolupracuje s Úradom vysokého komisára OSN pre utečencov (UNHCR) a ďalšími humanitárnymi organizáciami. Z verejne dostupných zdrojov neboli

odporcovi známe údaje o plošnom sankcionovaní alebo perzekvovaní vrátených občanov.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Krajský súd v Košiciach dospel po preskúmaní veci k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

V odôvodnení uviedol, že azyl predstavuje medzinárodnoprávnú ochranu osôb, ktoré majú v krajine svojho pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôžu alebo nechcú vrátiť do tohto štátu.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom presne vymedzené a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd. Udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané na existenciu prenasledovania žiadateľa v krajine pôvodu, ako skutočnosti definovanej v ustanovení § 2 písm. f/ citovaného zákona alebo na odôvodnené obavy z prenasledovania zo zákonom uznaných dôvodov, pričom za prenasledovanie v zmysle citovaného ustanovenia a § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života, či slobody alebo porušovanie ľudských práv, ktoré je trpené, podporované, či prevádzané štátnou mocou, príp. aj neštátnymi subjektmi, ak možno preukázať, že štát nie je schopný alebo ochotný poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezpráviem.

Právo na azyl navyše nemožno považovať za právo nárokové; ani Ústava Slovenskej republiky, Listina základných práv a slobôd, ani medzinárodné zmluvy o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná, nezaručujú, že právo azylu musí byť žiadateľovi poskytnuté.

Odporca rozhodol o žiadosti navrhovateľa na základe nálezie zisteného skutkového stavu veci a vec správne právne posúdil podľa ustanovení § 8, § 10 a v súvislosti s tým podľa § 2 písm. d/, ako aj § 13a alebo § 13b a v súvislosti s tým aj podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle, keďže navrhovateľ svoju žiadosť o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany odôvodnil existenciou takých dôvodov, ktoré nemožno považovať za dôvody relevantné pre udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany. Navrhovateľ skutočnosť, že bol v krajine pôvodu prenasledovaný z dôvodov relevantných podľa zákona o azyle a Ženevského dohovoru z roku 1951 v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal.

Z ustanovenia § 8 zákona o azyle vyplýva, že účelom priznania azylu je poskytnúť ochranu tomu, kto je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd alebo cíti oprávnenú (odôvodnenú) obavu z prenasledovania z dôvodov v zákone vymedzených. Aby mohla byť poskytnutá ochrana formou azylu, musí byť preukázané, že je nositeľom určitého presvedčenia (politického, náboženského), pre ktoré je v krajine, ktorej občianstvo má (v krajine posledného trvalého bydliska), reálne prenasledovaný alebo je prenasledovaný z dôvodov príslušnosti k jasne vymedzenej sociálnej skupine, respektíve má dôvodnú obavu, že by k takémuto prenasledovaniu mohlo dôjsť. Pri zisťovaní skutkového stavu je pritom treba vychádzať z toho, či žiadateľ o azyl v konaní uniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. ISža/24/2013 zo dňa 10. decembra 2013).

Krajský súd v danom prípade po preskúmaní administratívneho spisu dospel k rovnakému záveru, ako správny orgán, že v prípade navrhovateľa nemožno hovoriť ani o jednom z dôvodov udelenia azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle. Navrhovateľ žiadosť o udelenie azylu zdôvodnil v Dotazníku žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 14. novembra 2013 národnostným konfliktom medzi Gruzínskym a Osetínskym a z toho vyplývajúcej obavy o jeho život a život jeho rodiny, ktorým odporca venoval náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa, aj obsahom správ o krajine pôvodu (č. l. 38-47 administratívneho spisu odporcu), ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol. Krajský súd pri posudzovaní rozhodnutia odporcu poukázal na skutočnosť, že odporca správne vyhodnotil výpoveď navrhovateľa vo všetkých dôvodoch jeho odchodu z krajiny pôvodu. Navrhovateľ nečelil prenasledovaniu ani zo strany neštátnych pôvodcov. Tomu nasvedčuje aj jeho samotné tvrdenie, ktoré prezentoval v správnom konaní, že od roku 2008 (okrem spomínaného

incidentu) mu nikto fyzicky neublížil. Z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že príslušné štátne orgány by navrhovateľovi pomohli, ak by sa na dané územie vzťahovala ich jurisdikcia. Nie je zanedbateľné ani časové obdobie, ktoré uplynulo od spomínaného konfliktu a podania žiadosti o azyl.

K odvolacej námietke, že odporca mal vziať do úvahy aj prítomnosť humanitných dôvodov, vyplývajúcich zo žiadosti navrhovateľa, krajský súd udáva, že rozhodnutie udeliť, či neudeliť azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle, je vecou správneho uváženia správneho orgánu a vo vzťahu k výsledku tohto rozhodnutia nie je prieskum súdu možný. Pokiaľ teda odporca nezistil žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov a z toho dôvodu úvahu k takejto okolnosti ani nerozvedol, nepochybil (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/124/2005 zo dňa 23. januára 2007).

Povinnosť správneho orgánu rozhodnúť o tom, či sa žiadateľovi o azyl poskytne doplnková ochrana, je explicitne vyjadrená ustanovením § 20 ods. 4 zákona o azyle, v zmysle ktorého, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané, či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam, nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení, či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/36/2008 zo dňa 10. februára 2009). Navrhovateľ nepredložil žiaden dôkaz o skutočnostiach, ktoré by mu bránili v návrate do krajiny pôvodu. Navrhovateľ v Dotazníku žiadateľa o azyl zo dňa 14. novembra 2013 uviedol, že sa nechce vrátiť do Gruzínska, pretože by tam nemal z čoho žiť. Nový premiér síce hovoril, že bude lepšia ekonomika a bude viac práce, čomu však navrhovateľ neveril. Dodal, že keby skutočne došlo k zlepšeniu ekonomickej situácie v Gruzínsku, tak by sa tam vrátil. Tieto skutočnosti ale sami o sebe nie sú dôvodmi na to, aby odporca rozhodol inak, ako rozhodol.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca vychádzal, pričom krajský súd dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny právny záver o tom, že navrhovateľ nesplnil podmienky ustanovené v § 8 alebo v § 10 zákona o azyle a súčasne ani podmienky uvedené v § 13a a § 13b na poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR.

Krajský súd preto nepovažoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nedostatočného zistenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci a nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, za dôvodné. Námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

III.

Odvolanie a vyjadrenie odporcu

Proti rozsudku podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu, v ktorom zopakoval dôvody uvedené v opravnom prostriedku a navyše doplnil, že sa nezakladá na pravde, že žiadal o udelenie azylu z humanitárnych dôvodov. Súd nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Súd len stručne odôvodnil rozsudok a nijako sa nevyjadril k námietkam navrhovateľa.

V prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu mu hrozí vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby a individuálna perzekúcia ako neúspešného žiadateľa o udelenie azylu, čo potvrdzujú aj informácie nachádzajúce sa v spise odporcu. Z týchto dôvodov, domnievajúc sa, že navrhovateľ splnil podmienky poskytnutia doplnkovej ochrany navrhol odvolaciemu súdu zmeniť

napadnutý rozsudok tak, že rozhodnutie odporcu č. p. ČAS:MU-506-24/PO-Ž-2013 zo dňa 11. apríla 2014 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Poukázal opakovane na to, že po incidente v roku 2008 s partnerkou a dcérou nežili bez problémov. Neustále sa sťahovali. Napriek tomu, že navrhovateľova partnerka bola gruzínskej národnosti v Gruzínsku ju brali ako osetinku, bez akýchkoľvek práv a nikdy im nebola poskytnutá žiadna ochrana.

Taktiež podľa jeho názoru Správy o krajine pôvodu, ktoré tvoria podklad rozhodnutia sú veľmi všeobecné a nedostatočné na posúdenie prípadu navrhovateľa. Vo väčšine sa týkajú ekonomickej situácie v Gruzínsku. Len málo správ sa týka postavenia Gruzíncov v Južnom Osetsku a ich možného prenasledovania. Odporca opomenul vo svojom rozhodnutí správy nachádzajúce sa v vpise, ktoré potvrdzujú zlú bezpečnostnú situáciu v Južnom Osetsku, kde je obmedzená sloboda pohybu. V južnom Osetsku nie je možné vnútorné presídlenie z dôvodu zákazu vládnucimi orgánmi.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mali mať vplyv na zmenu napadnutého rozhodnutia odporcu. Taktiež podľa názoru Krajského súdu v Košiciach nedošlo v správnom konaní k žiadnemu pochybeniu zo strany migračného úradu, pretože menovanému bolo umožnené, aby uviedol všetko, čo považoval za dôvody jeho žiadosti na udelenie azylu, resp. na poskytnutie doplnkovej ochrany. Navrhovateľ nesplnil žiadnu z podmienok na udelenie azylu na území Slovenskej republiky, ktoré sú uvedené v § 8 a § 10 zákona o azyle. Vzhľadom na všeobecne dostupné informácie o krajine pôvodu navrhovateľa neexistujú žiadne dôvody domnievať sa, že by bolo možné pokladať Gruzínsko za štát, v ktorom by bol po svojom návrate vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia tak, ako to vyplýva z príslušných ustanovení zákona o azyle.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10. decembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle § 21 ods.11 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra SR ku dňu 31. decembra 2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra SR a v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Na základe citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu MV SR ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra SR. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 a nasl. zákona o azyle.

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 2 písm. d) zákona o azyle prenasledovaním je závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

V § 10 zákona o azyle sa rieši otázka udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny manželovi azylanta, resp. slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku, resp. rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, pričom azylantom je cudzinec, ktorému bol udelený azyl.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle vážnym bezprávím je 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Ustanovenie § 13b zákona o azyle rieši otázku poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny manželovi, slobodným deťom, resp. rodičom slobodného cudzinca, ktorým sa poskytla doplnková ochrana.

V predmetnej veci je potrebné v súlade so závermi krajského súdu, na ktoré sa i odvolací súd v súlade s § 219 ods. 2 OSP odvoláva, uviesť, že navrhovateľ od roku 2008, kedy bol napadnutý v Južnom Osetsku, nebol na území Gruzínska, kde sa presídlil s manželkou, konfrontovaný so žiadnym násillím voči nemu, či jemu blízkym osobám. Nepreukázalo sa navyše, aby gruzínske orgány neboli schopné, po patričnom oznámení hrozieb, zabezpečiť ochranu navrhovateľa, či jeho manželky na svojom zvrchovanom území.

Ekonomické problémy navrhovateľa v Gruzínsku - nedostatok pracovných miest, či nízky príjem nie sú dôvodom pre poskytnutie medzinárodnej ochrany a rovnako ani ekonomické dôvody, resp. nižšia životná úroveň.

Vzhľadom na to, že odporca správne zistil súčasné pomery v Gruzínsku, kde rodina navrhovateľa od roku 2008 do emigrácie relatívne bez problémov žila (nebolo preukázané, že by rodina nedostávala výhražné sms správy, ale ani to, že by sa rodina navrhovateľa kvôli tomu obrátila so žiadosťou o

ochranu na príslušné orgány) a nezistil pritom jeho vystavenie prenasledovaniu či perzekúcii z akýchkoľvek dôvodov.

Chyba odôvodnenia rozsudku spočívajúca v tvrdení, že navrhovateľ namietal neudelenie azylu z humanitárnych dôvodov, ktoré nemá oporu ani v preskúvanom rozhodnutí správneho orgánu, nespôsobila nesprávnosť, či neodôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku a nemala naň vplyv, takže odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ nežiadal o udelenie azylu z humanitárnych dôvodov a odporca sa takou žiadosťou ani nezaoberal.

Rozsudok krajského súdu z týchto dôvodov považoval odvolací súd za zákonný a správny a ako taký ho podľa § 219 ods.1, 2 OSP potvrdil.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému navrhovateľovi trovy odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.